Ben Ami – Primara Ovipară

„— Eşti o scroafă împuțită!”, îmi spusese mama imediat după ce-i făcusem cunoştință cu noul meu prieten. Nu ştiu de ce am impresia că a fost unul dintre acele gesturi pe care nu e recomandat să le faci prea des. Cum putea fi atât de mândră de mine? Ce făcusem ca să merit asta? Niciodată n-a putut suporta bărbații la costum şi cravată, spălați şi curați, cu unghiile îngrijite. De ce se răzgândise tocmai acum? Înainte, când spunea asta, credeam că-i doar o toană de-a ei, că nu vorbeşte serios. Fusesem nevoită să recunosc că trebuia să-mi pese mai mult, că fusesem o nesăbuită, o excentrică.

Robert era frumos, vecinii mei îl priveau ca pe-o victimă, „gigoloul mameluc” ziceau, şi se purtau ca atare. Prin urmare mulți dintre ei au regretat acest lucru. Acum ştiu ce-au simțit. Dar atunci mă luase valul, credeam că în brațele lui puternice sunt ocrotită, dorită, iubita. Spunea că nimic altceva nu-l interesează, iar eu îl crezusem, cine m-ar fi putut condamna? Cine ar fi ştiut că ochii lui verzi vor schimba lumea mea, şi înțelesurile, şi rosturile toate?

Iartă-mă mamă! Nu ştiam că EI sunt atât de perverşi, ca universul lor este atât de inuman. Când îl vedeam spălându-se pe dinți mă cutremuram de indignare, când îi simțeam mirosurile îngrozitoare, ce ieşeau din sticluțele acelea micuțe din care îşi pulveriza sub braț – ohh! – Mă cuprindeau chinurile, când îi mai zăream şi pielea capului printre firele de păr... mă încolțea greață. Nu putea fi adulmecat. Nimic din EL nu era împărtăşit celorlalți, se păstra doar pentru sine. Era atât de obscen! Poate că asta a fost şi cauză pentru care – ce proastă am fost! – Credeam că-i deosebit, că e unic. Târziu, mult prea târziu mi-am dat seama cât de mult rău putea face cu ochii aceia verzi.

Acum, după ce tu m-ai părăsit pentru totdeauna, mi-am dat seama că Robert înlăcrimatul, fostul meu iubit, care privea negii tăi fascinanți cu blândețea lui perversă şi nefirească, ți-a grăbit sfârşitul, şi nu damblaua care te înconjurase cu grijă ei maternă în ultimul timp.

Aş vrea să înțelegi cât de mult te iubesc, să-ți descriu în amănunt cum ochii degeneratului de care am fost orbită pentru o vreme plutesc în propria sa voma, cum sângele lui scârbos de roşu îmi înmoaie ghearele. Ştiu cât de mult ai vrea să ştii! Aveai atât de multă dreptate, lumea lor a apus, obiceiurile lor nesănătoase spurcau Primară Ovipara. Lumea de mâine.

Laptele celor cinci țâțe ale mele vor umezi mormântul tău până când voi şti că m-ai iertat. Gândul mă face să mă simt mai bine. O umezeală călduță mi se prelinge în jos, pe piciorul din spate.